Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste=Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 19. | Den 1ste Juli 1890. | 39te Aargang.

Tale af Præsident C. D. Fjeldsted,

holdt i Malmø den 25de Maj 1890.

Brødre, Søstre og Venner! Jeg føler en inderlig Taknemlighed til min himmelske Fader for denne gunstige Anledning, som jeg nyder paa denne skjønne Sabbatsdag, at mødes med Eder under saadanne behagelige Omstændigheder. Jeg ønsker at henlede Eders Opmærksomhed paa hvad, som er skrevet af Profeten Esaias i det 24de Kapitel: „Landet skal blive helt udtømt og helt udplyndret; thi Herren har talet dette Ord. Landet sørger, det forsmægter; Jorderige er afmægtigt, det forsmægter; de Høje blandt Folket i Landet ere blevne afmægtige. Thi Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld; thi de have overtraadt Love, forvendt Skikke, gjort den evige Pagt til Intet. Derfor fortærer Forbandelsen Landet, og de, som bo deri, maa bøde; derfor hensvinde de, som bo i Landet, og der bliver faa Mennesker tilovers. Mosten sørger, Vintræet vansmægter, alle de, som vare glade af Hjertet, sukke. Trommernes Glædeslyd er ophørt, de Glades Bulder har ladet af, Harpers Glædesklang er ophørt."

Der hersker sandsynligvis mange delte Meninger iblandt de forskjellige Troesbekjendelser, med Hensyn til disse oplæste Vers, og derfor ønsker jeg at anstille nogle Betragtninger over samme. Naar man tillader sig at sammenligne de oplæste Skriftsteder med de paa den Tid raadende Forhold og Omstændigheder iblandt Jøderne, til hvilke Profeten Esaias hovedsagelig rettede sin Tale, saa vil man opdage den egentlige Aarsag, hvorfor Profeten udtaler sig saa bestemt. Overtrædelse af de Love, som vare givne ved Moses paa Sinai Bjerg, var almindelig iblandt Folket, og derfor blev Profeten sendt i det udtrykkelige Øjemed, at advare Jøderne og forkynde dem om deres sørgelige Skjæbne, forsaavidt de ikke vilde omvende sig. At Lovene vare ringeagtede og delvis forandrede paa

den Tid er i sig selv et uomtvisteligt Faktum. Men om vi ville gaa nærmere ind paa Sagen, saa kunne vi muligvis ogsaa finde andre Aarsager, hvorfor Profeten taler om en „evig Pagt, der er gjort til Intet,“ ja, ved at gaa tilbage til Fortiden, saavelsom ved at kaste Blikket fremad fra den Tid, da disse Ord bleve udtalte, indtil Kristi Komme i Kjødet, ville vi finde fuldstændigt gyldige Grunde.

Vi ville nu først og fremmest tage i Betragtning, hvad som Apostelen Paulus siger, da han delvis taler om dette Emne: „Men da Skriften forudsaa, at Gud vilde retfærdiggjøre Hedningerne af Troen, forjættede den Abraham forud: i Dig skulle alle Folkeslag velsignes. Saa at de, som holde sig til Troen, blive velsignede med den troende Abraham.“ Og atter: „Thi ogsaa os er Forjættelsen forkyndt, ligesom hine; men Ordet, som de hørte, hjalp dem ikke, fordi det ikke forenede sig med Troen i dem, som hørte det.“ Af disse Skriftsteder kunne vi med Lethed danne os en Idé om, at Evangeliet var forkyndt til Abraham og de øvrige Patriarker. I Sandhed Abraham er de Troendes Fader, og til ham blev Forjættelsen given saaledes: „I din Sæd skulle alle Jordens Slægter velsignes.“ Dette var uden Modsigelse et glædeligt Budskab eller Evangeliet, hvilket betyder det samme. Med andre Ord: Frihedens fuldkomne Lov var given til Abraham, Isak og Jakob, og formedelst Lydighed til den var det, at de modtoge Forjættelser om jordiske saavelsom himmelske Velsignelser. Imedens deres Efterkommere opholdt sig i Ægypti Land, er det sandsynligt, at denne Lov blev mere eller mindre forglemt, paa Grund af den Tvang, som Folket var i. Og derfor, da den af Faderen bestemte Tid oprandt, saa sendte han Moses til Ægypten, i den Hensigt at føre Israels Børn ud af Trældom.

Efterat dette storartede Foretagende var udført, og Israeliterne vare samlede ved Sinai Bjerg, saa prøvede Moses paa at belære dem om den store Nødvendighed af at efterleve den Lov, som var givet ved Patriarkerne; men det viste sig, at de vare uimodtagelige og umodne for den evige og fuldkomne Lov. Paa Grund deraf blev Moses anmodet om at gaa op paa Bjerget for der at modtage nærmere Undervisninger med Hensyn til den bedste Maade at vejlede Folket paa. Ved denne Lejlighed var det, at Moses modtog den Lov, som Apostelen Paulus siger: „blev føjet til for Overtrædelsers Skyld. Ja, en saadan Lov, som indbefattede kjødelige Anordninger, der vare paalagte indtil Rettelsens Tid.“ Naar man lægger Mærke til disse Tildragelser, saa kommer man uvilkaarligt til det Resultat, at den fuldkomne Lov og de evige Pagter bleve i en viis Hensigt holdte tilbage, og istedetfor dem bleve midlertidige Love indførte, hvilke vare i sig selv meget ubøjelige og strænge, som man ogsaa kan se deraf, at denne Lov paabød: „Øje for Øje, Tand for Tand, Haand for Haand, Blaatslaget for Blaatslaget.“ Med et Ord: Ondt for Ondt.

Denne Lov paabød ogsaa mange forskjellige Slags Ofringer, hvilke vare Forbilleder paa det store og endelige Sonoffer — Jesus Kristus. Naar vi følge Israeliterne paa deres Vandring i Ørkenen, saa ville vi finde, at disse omtalte Love i Ordets fulde Mening bleve haandhævede; thi om Nogen overtraadte Sabbaten, saa blev han stødt udenfor Lejren; om Nogen bedrev Hor med sin Næstes Hustru, saa blev han stenet. Saaledes blev Loven med Bestemthed administreret af Folkets Repræ-

sentanter, men desuagtet vare Overtrædelserne mange, selv paa den Tid, da de vandrede i Ørkenen. Om vi fremdeles følge deres Vandring efter Ankomsten til det forjættede Land, saa ville vi finde grove Overtrædelser og store Afvigelser fra den Lov, som Gud havde givet. Men særlig burde vi lægge Mærke til Omstændighederne paa den Tid, da Profeten Esaias virkede iblandt dem, og da ville vi tilfulde kunne indse Guds Retfærdighed ved gjennem Profeten at give dem saadanne alvorlige Revselser, som allerede ere citerede.

Men lad os ikke dvæle længere ved disse ubehagelige Omstændigheder. nej, lad os komme ned i Tiden og se, om ikke et lysere Billede vil fremstille sig for vore Blikke. Profeterne havde ikke alene irettesat Israels Hus, men ogsaa givet herlige Løfter vedrørende Fremtiden og fornemlig talet og skrevet med Begejstring om Kongernes Konges Komme i Kjødet. Naar Profeten Esaias taler om ham, saa benytter han sig af følgende Ord: „Men han skal dømme de Ringe med Retfærdighed, og holde Ret for de Lidende i Landet med Oprigtighed. Og Herrens Aand skal hvile over ham, Visdoms og Forstands Aand, Raads og Styrkes Aand, Herrens Kundskabs og Frygts Aand." Da Tiden nærmede sig for Messia Komme, saa fandtes der en Simon og Andre, som havde Vidnesbyrd desangaaende og med Glæde skuede den Dag imøde, da de kunde trykke det elskede Barn i deres Favn. De bleve heller ikke skuffede i deres Forhaabninger, thi paa den yndige stille Foraarsnat, da den lysende Aftenstjerne standsede over den lille Stad Bethlehem og Hyrderne vogtede deres Hjord paa de grønne Marker, saa høres følgende Frydesang fra det himmelske Englekor: „Ære være Gud i det Højeste! og Fred paa Jorden! og i Mennesker en Velbehagelighed!"

Saaledes oprinder Haabets Dage for den hele Menneskeslægt. Verdens Frelser opvokser til Mands Modenhed og begynder at give tilkjende for Offentligheden, hvem han var, men for at fuldkomme al Retfærdighed gaar han til Johannes og bliver døbt af ham i Jordans Flod, hvorved han ikke alene fuldkommede Frihedens Lovs Fordring i saa Henseende, men ogsaa viste et følgeværdigt Eksempel til alle Tungemaal og Folk paa Jorden, hvilket stadfæstes af hans egne Ord: „Thi jeg har givet Eder et Eksempel, at ligesom jeg gjorde, skulle og I gjøre."

Efter paa denne Maade at have vist Lydighed til den frie Lovs Fordring, saa begynder han sin offentlige Løbebane paa Jorden, idet han prøver paa at introducere paany den fuldkomne Lov og evige Pagt, som Fædrene havde gjort sig uværdige til at annamme. Ved ham blev mange af de strænge Love, der bleve tilføjede formedelst Overtrædelse, afskaffede, hvilket naturligvis blev betragtet som Forræderi imod de jødiske Anordninger. Men ikke destomindre fremtræder han som en Mand, der har Myndighed, og taler frit baade i Templet saavelsom ved Strandbredden og hvorsomhelst han havde Lejlighed til at vidne om sin guddommelige Mission. Vi ville nu mindes nogle af de Love, som bleve givne ved Moses, hvilke Frelseren afskaffede og erstattede med andre Love, som vare mere ædle og ophøjede i deres Natur, ja, beregnede paa at oprette Fred, Overbærenhed og Kjærlighed iblandt alle Folk paa Jorden. Han siger: „I have hørt, at der er sagt: Øje for Øje og Tand for Tand. Men jeg siger Eder, at I skulle ikke sætte Eder imod det Onde; men dersom Nogen giver Dig et Slag paa det højre

Kindben, vend ham det andet ogsaa til. I have hørt, at der er sagt: Du skal elske din Næste og hade din Fjende. Men jeg siger Eder: elsker Eders Fjender, velsigner dem, som Eder forbande, gjører dem godt, som Eder hade, og beder for dem, som gjøre Eder Skade og forfølge Eder, paa det I skulle vorde Eders Faders Børn, som er i Himlene; thi han lader sin Sol opgaa over Onde og Gode, og lader regne over Retfærdige og Uretfærdige."

Saaledes var hans Raad og Instruktioner aldeles modsatte de Love og Instruktioner, som vare givne ved Moses, ja, han raadede Alle til at stifte Fred og at have Medlidenhed og Overbærenhed med hverandre paa Livets møjsommelige Vandring. Han søger fornemlig at indprænte paa Alles Sind Nødvendigheden af at elske Gud, deres himmelske Fader, over alle Ting, hvilket han siger er det største og ypperste Bud i Loven, og det andet Bud nærmest til dette er: „Du skal elske din Næste som Dig selv". Paa disse to Bud hænger al Lov og Profeterne. O, hvilken herlig Stilling vilde ikke Menneskene være i, om de efterlevede disse gyldne Bud i Loven. Da vilde visselig Fred, Enighed og Kjærlighed være de raadende Magter, og Klagesang vilde ikke blive hørt i noget Land, nej, Guds Vilje vilde ske paa Jorden som i Himmelen.

Ved en anden Lejlighed taler han ogsaa i samme Retning, idet han siger: „Gjør imod Andre, som I ville, at de skulle gjøre imod Eder," og atter da et Spørgsmaal blev stillet til ham, om hvor ofte man burde tilgive sin Broder, saa svarer han: „Ikke alene syv Gange, men halvfjerdsindstyve Gange syv Gange." Om vi følge ham paa hans Livsvandring, saa ville vi finde, at disse Lærdomme bleve gjentagne ved forskjellige Lejligheder, samt at han selv efterlevede dem under alle prøvende Omstændigheder, ja, selv da han hang paa Korset og blev bespottet af sine Fjender, udbryder han: „Fader, tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre."

Men lad os gaa videre i vore Betragtninger. Vor dyrebare Frelser gav ikke alene Undervisninger med Hensyn til Taalmodighed og Overbærenhed, men introducerede ogsaa Saliggjørelsens fuldkomne Plan iblandt Folket. Af denne Aarsag udvalgte han tolv af sine fortrolige Venner, som havde udvist i deres Vandel, at de elskede Sandhed og Ret, til at være særdeles Vidner om Guds Værk paa Jorden, og at administrere alle Ordinancer tilhørende den evige Frelsningsplan. I dette Øjemed overantvorder han til dem Præstedømmets Fuldmagt og Myndighed, idet han siger: „Sandelig siger jeg Eder: hvadsomhelst I binde paa Jorden, skal være bundet i Himmelen, og hvadsomhelst I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen." Disse tolv Apostle vare saaledes beskikkede til at repræsentere Jesus Kristus samt at administrere Frihedens fuldkomne Lov til Menneskenes Børn, hvilket ogsaa Apostelen Paulus stadfæster, naar han skriver til Epheserne om Kristi Kirkes Organisation: „Og han beskikkede Nogle til Apostle, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes voksne Alder, at vi ikke mere skulle være Børn og lade os tumle som Bølger og omdrive af enhver Lærdoms Vejr, ved Menneskenes Spil, ved Trædskhed og Forførelsens Kunstgreb."

For endnu yderligere at dygtiggjøre disse Apostle til at rygte deres Embedspligter giver Frelseren, umiddelbart før sin Himmelfart, denne mindeværdige Befaling: „Mig er given al Magt i Himmelen og paa Jorden, gaar derfor hen, og lærer alle Folk, og dober dem i Navnet Faderens og Sønnens og den Helligaands; og lærer dem alt det, jeg har befalet Eder. Og se, jeg er med Eder alle Dage, indtil Verdens Ende." Da Apostlene vare samlede i Jerusalem paa Pintsefestens Dag, blev den Helligaand udgydt over dem i et saadant Maal, at de kunde tale i forskjellige Tungemaal om Kristi Mission og den frie Lov, som var indført ved ham. Dette havde til Følge, at flere af de Forsamlede ønskede at vide, hvad de skulde gjøre, for at blive salige. Apostelen Petrus besvarer dette Spørgsmaal saaledes: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig dobe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle saa den Helligaands Gave. Thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil." Paa den Dag bleve tre tusinde Sjæle tillagte Menigheden ved Daab, og om vi ville gaa videre i vore Betragtninger, saa ville vi finde, at disse Menigheder ikke alene levede i Fred med hinanden, men de havde ogsaa alle deres jordiske Ejendele tilfælles, thi de vare af et Hjerte og af et Sind, hvilket var en Følge af Lydighed til Vanddaaben, samt den Helligaands Gave og Kraft.

Paa denne Maade blev Guds Søns Evangelium prædiket og Menigheder oprettede iblandt Jøderne, hvilke nød de aandelige Gaver og Velsignelser. Men denne glimrende Fremgang vedvarede ikke længe, thi Oppositionens Magt begyndte for Alvor at trænge de Hellige og drage Apostlene til Ansvar for den Virksomhed, som de udførte, hvilken blev betragtet som Oprør og Forræderi imod de jødiske Love. Dette havde til Folge, at Apostlenes Opmærksomhed blev hendraget paa Hedningerne, hvilke dengang ikke havde haft Anledning til at modtage Evangeliet, nej, Disciplene havde kun virket iblandt Israels Hus, ifolge den Befaling, som blev givet til dem: „Gaar ikke hen paa Hedningernes Vej, og gaar ikke ind i de Samaritaners Stad. Men gaar hellere hen til de fortabte Faar af Israels Hus." Men da Israels Hus forkastede det glade Budskab og forfulgte Apostlene, saa ansaa de det fornødent at ophore med deres Virksomhed iblandt Ejendomsfolket, og som Apostelen Paulus siger: „det var fornødent, at Guds Ord skulde først tales for Eder; men efterdi I forskyde det, og agte Eder selv ikke værdige til det evige Liv, se, saa vende vi os til Hedningerne. Thi saaledes har Herren befalet os: jeg har sat Dig til Hedningernes Lys, at Du skal være til Saliggjorelse indtil Jordens Ende." Paa den Tid var Jøderne de Første, som havde Lejlighed til at hore Guds Søns Evangelium, og Hedningerne vare de Sidste, men i de sidste Dage saa vilde det blive det modsatte. For en Tid syntes Evangeliet at have stor Fremgang iblandt Hedningerne, men den samme Opposition, som gjorde sig gjældende mod de Hellige iblandt Jøderne, begyndte ogsaa at øve sin Indflydelse mod Disciplene og deres Virksomhed blandt Hedningerne, indtil det gik saa vidt, at Mange maatte besegle Evangeliets Vidnesbyrd med deres Blod, og Andre skjulte sig i Jordens Huler og Kløfter. Under disse Omstændigheder var det, at Apostelen Paulus skrev til Thessalonikerne om det store og almindelige Frafald: „Lader

Ingen bedrage Eder i nogen Maade; thi først maa jo Frafaldet komme og det Syndens Menneske aabenbares, Fordærvelsens Søn, han, som modsætter og ophøjer sig over Alt, hvad der kaldes Gud eller Gudsdyrkelse, saa at han sætter sig i Guds Tempel, som en Gud, og udgiver sig for at være Gud." Disse Skriftsteder give os en fuldstændig Forstaaelse med Hensyn til Frafaldet og dets sørgelige Følger. Mange andre Skriftsteder kunde blive citerede, dog vil jeg ikke optage Tiden dermed, men følge Begivenhedernes Gang. Ikke mere end et hundrede Aar var tilende, førend Apostelens Røst aldeles var forstummet i det hele Land, og Folket begyndte at vælge sig selv Lærere i Hobetal, hvilke prædikede saadanne Lærdomme, som kildrede i Menneskenes Øren. Dette tiltog i Løbet af det andet og tredje Aarhundrede i en saadan Grad, at man ved Begyndelsen af det fjerde Aarhundrede umuligt kunde finde en Mand, som var i Besiddelse af selv den ringeste Grad af Præstedømmet, ej heller Nogen, som talede formedelst Inspirationens Aand, nej, den mørke Periode havde taget sin Begyndelse, begrundet paa, at Menneskene forkastede Evangeliet — Frihedens fuldkomne Lov — tilligemed den evige Pagt. Derved blev det opfyldt, som er talet ved Profetens Mund: „Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld; thi de have overtraadt Love, forvendt Skikke, gjort den evige Pagt til Intet. Derfor fortærer Forbandelsen Landet, og de, som bo deri, maa bøde." Og atter: „Derfor skal det blive Nat for Eder, uden Syner, og Mørke for Eder, uden Spaadom; og Solen skal gaa ned over Profeterne, og Dagen skal blive sort over dem." Naar man læser disse Profetier, saa kan man ikke undres over, at Esajas udbryder saaledes: „Mosten sørger, Vintræet vansmægter, alle de, som vare glade af Hjertet, sukke."

Men lad os ikke opholde os ved disse mørke og melankolske Betragtninger, nej, lad os ile fremad og følge Tidens Strøm, indtil vi befinde os i det nittende Aarhundrede, og hvad ville vi da finde? Jo, Hundreder af forskjellige Troesbekjendelser, hvilke raabe: „Her er Kristus." Og hvad mere? Jo, vi finde et Samfund, som bevidner, at Gud igjen har talet fra Himmelen og gjengivet de apostoliske Nøgler, tilligemed Frihedens fuldkomne Lov, samt den evige Pagt, hvilken var forkastet af Fædrene. Denne Paastand har været og er mødt med Haan og Ringeagt af den egensindige Verden, og ligesom fordum raabes der Fred og ingen Fare. Men de Sidste-Dages Hellige have desuagtet bevidnet for Hedninge-Nationerne, i Løbet af de sidste 60 Aar, at Evangeliet er igjengivet med alle dets Gaver, Kræfter og Velsignelser som fordum, og forkyndes nu, som et Vidnesbyrd: først til Hedningerne og siden til Joderne. Saaledes opfyldes det, som er sagt ved Frelserens egen Mund: „De Første skulle blive de Sidste, og de Sidste de Første."

Jeg bevidner i Herrens Navn, at Gud lever, og at Livets Plan er gjengivet til Jorden i denne Tid og Slægt, og med Præstedømmets Fuldmagt opfordrer jeg alle Mennesker til at omvende sig fra Synd og Uretfærdighed, samt komme og blive døbt i Vand til Syndernes Forladelse, og da skulle de faa den Helligaands Gave, thi „uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige."

Maa Guds Velsignelser for stedse hvile over Israel, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Fixstjernerne og Planeterne.

Vi ere underrettede om, at Menneskenene i ældre Tider vare fuldt og fast overbeviste om, at baade Solen og Stjernerne virkelig bevægede sig om Jorden. Men om man nu ogsaa troede det, saa var det dog ingenlunde undgaaet ældre Slægters Opmærksomhed, at under Bevægelsen beholdt Stjernerne dog bestandig den samme Stilling mod hverandre: Afstanden mellem dem var Aar ud og Aar ind den samme; hver enkelt Stjerne havde faaet sin bestemte Plads i Forhold til de andre, som den stadig beholdt. Fra denne almindelige Regel gjorde dog nogle enkelte pragtfulde Stjerner en højst mærkelig Undtagelse. Den største og skjønneste af disse saa man saaledes til visse Tider glimre med sit prægtige Lys paa den vestlige Himmel kort efter Solens Nedgang; saa blev den rent borte i nogen Tid, men der dukkede da en anden ligesaa pragtfuld Stjerne frem paa den østlige Himmel kort før Solens Opgang. Tilsidst gik det op for Menneskene, at det var ikke to forskjellige Stjerner, man saa, men en og den samme. Lignende mærkelige Jagttagelser gjorde man ved flere andre Stjerner, der undertiden stode i Øst, undertiden i Vest, snart højere, snart lavere paa Himmelen. Man gav disse saa mærkelige Stjerner Navn af Planeter eller Vandrestjerner, hvorimod man kaldte alle de øvrige, der stadig beholdt den samme Stilling mod hverandre, Fixstjerner, det er faste Stjerner.

Men hvilke Tanker gjorde nu hine Tiders Mennesker sig om, hvad de saa deroppe over deres Hoved? Jo, de troede, at Himmelen var en fast Hvælving over Jorden, og at Stjernerne enten vare befæstede til denne Hvælving eller blot Aabninger i den, gjennem hvilke man skuede ind i den evige Ild, der luede bagved. Til denne Forestilling passede nu Solens, Maanens og Planeternes foranderlige Plads paa Himmelen slet ikke, og man var i Forlegenhed med, hvad man skulde tænke sig om dem. En Tid antog man, at de vare et Slags Fakler, som usynlige Væsener førte hen i det store Rum; men efterhaanden indsaa dog de faa Mænd, der i gamle Dage havde nogen Indsigt i Naturen, at Planeterne vare Kloder, der — mente man — bevægede sig rundt om Jorden inden i den store Hvælving, som omgav Alt.

Endnu langt nede i Tiden vedblev alligevel mange Mennesker at have nogle forunderlige Meninger om Planeterne; man troede saaledes, at de havde en hemmelighedsfuld Indflydelse paa Menneskenes Skjæbne, og at et Menneske, som det gik ilde her i Verden, var født under en uheldig Stjerne. Der var visse Folk — Astrologer eller Stjernetydere kaldte man dem —, om hvem man troede, at de forstode den Kunst: af Planeternes Stilling i et Menneskes Fødselsstund at forudsige, om dette Menneskes Liv skulde blive lykkeligt eller ulykkeligt. Fyrster og andre Stormænd havde derfor ofte deres Stjernetydere, hvis Mening blev hørt ved et Barns Fødsel og ved andre vigtige Lejligheder.

Det var Nikolai Kopernikus, der gav Menneskene en rigtig Forestilling om denne Verden, idet han fremsatte den Lære, at Jorden er en Planet, og at den ligesom de andre Planeter bevæger sig omkring Solen. Denne Lære stred saa aldeles mod det, den daglige Erfaring syntes at bevidne, og mod,

hvad man hidtil havde anset for rigtigt, at det varede længe, inden den kunde trænge igjennem og blive almindelig antaget. Endelig skete det dog, og dermed maatte alle de vrange Meninger svinde, som hidtil havde gaaet for uomtvistelige Sandheder. Kikkerten blev nu ogsaa opfunden, hvorved Menneskene sattes i Stand-til at anstille langt nøjagtigere Jagttagelser og gjøre mangfoldige Opdagelser, som tidligere Slægter ikke kjendte noget til. Himmelen blev ikke længere antaget for en fast Hvælving over Jorden, og man lærte at indse, at Fixstjernerne ere selvlysende Kloder ligesom Solen, men i en ubegribelig lang Afstand fra Jorden. Verdensrummet udvidede sig i det Uendelige for Menneskenes skjærpede Syn, Millioner af Kloder, som det ubevæbnede Øje ikke ser noget til, dukkede frem af det umaadelige Verdensdyb, medens Jorden, som efter Menneskenes tidligere Forestilling var det store Midtpunkt, hvorom Alt drejede sig, svandt ind til et lille Punkt, der i Forhold til Verdensaltet kun blev som en Draabe mod Havet. Paa en saa ubetydelig Verdensø have vi Mennesker faaet vor Bolig, og herfra skue vi med taus Beundring ind i Uendelighedens gaadefulde Land, naar Solen forsvinder, og Stjernehæren blinker ned til os. Da føle vi ret vor Ringhed og bøje os i Ydmyghed for ham, som har fremkaldt alt dette og holder det i sin stærke Haand, og uden hvis Vilje ikke en Spurv falder til Jorden.

Den 1ste Juli 1890.

Troen er en Guds Gave.

„Men uden Tro er det umuligt at behage ham; thi det bør den, som kommer frem for Gud, at tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham."

Omendskjøndt Troen er en Guds Gave, saa kan den ikke alene erholdes ved Udøvelsen af den menneskelige Handlefrihed, men ogsaa formedelst den forøges og næsten fuldkommes. Dersom Troen i forrige Tider, da inspirerede Mænd levede paa Jorden og forvaltede Evangeliets Ordinancer, formedelst Omvendelse fra Synd og Daab i Vand til sammes Forladelse og Hænders Paalæggelse for den Helligaands Gave, forøgedes saa meget, at man ved den kunde udføre Tegn og Under, hvorfor skulde da ikke Lydighed til samme Lærdomme i denne Tidsalder tilvejebringe den samme Fuldkommenhed af Tro? Og vi kunde spørge, hvorfor skulde ikke ogsaa de samme tre evangeliske Ordinancer og Velsignelser være Følger af den samme Tro?

Kan nogen Person paavise nogen gyldig Aarsag eller fremsætte noget Bevis fra de hellige Skrifter — Guds aabenbarede Ord — hvorfor Lydighed til det Evangelium, som Apostlene forkyndte i Fortiden, ikke skulde foraarsage den

samme Tro og de samme velsignelsesrige Følger i vor Tid. Ifølge vor Mening har Troen været den samme i alle Tidsaldre og Husholdninger, og den har saaledes formaaet at udrette meget hos Gud. Formedelst denne virkelige og levende Tro bleve Tegn, Undergjerninger og Tilkjendegivelser af Guds Almagt overflødigen fremstillede i den patriarkalske, mosaiske og apostoliske Husholdning. Jesus sagde: „Alle Ting ere dem mulige, som troer." Ligeledes sagde han: „Hav Tro til Gud. Thi sandelig siger jeg Eder, at hvo som vilde sige til dette Bjerg: Løft Dig op og kast Dig i Havet, og ikke vilde tvivle i sit Hjerte, men tro, at det skal ske, som han siger, ham skal det ske som han sagde. Derfor siger jeg Eder: Alt, hvad I begjære i Bønnen, tro, at I skulle faa det, saa skal det vederfares Eder."

Dersom vi læse disse Skriftsteder med Eftertanke og Overvejelse, saa fremtræde disse Kjendsgjerninger for os, at Troens mirakuløse Virkninger ikke ere indskrænkede til den apostoliske Uddeling eller nogen særskilt Klasse af sande Troende, ej heller til nogensomhelst Tidsalder, nej, den er den samme og har den samme Kraft og Indflydelse, hvorsomhelst den er tilstede.

Troen er saaledes en Guds Gave, men Menneskene kunne ikke erholde denne udvalgte himmelske Skat uden paa den af Gud beskrevne Maade. Iblandt de Midler, som Gud har bestemt, hvorved Menneskene kunne annamme denne store og kostbare Gave, kunne vi nævne Ordets Prædiken ved Mænd kaldte og inspirerede ved den Helligaands Gave og Kraft, thi Apostelen siger: „Hvorledes skulle de vel paakalde den, paa hvem de ikke have troet? men hvorledes skulle de tro paa den, om hvem de ikke have hørt? men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen, som prædiker? Men hvorledes skal nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte?"

Uagtet Troen er en Guds Gave, saa kommer den dog ved at høre Ordet; thi Guds Ords Prædiken har den Egenskab at indgyde i den sandhedssøgende Sjæl Troens ædle Spire. Omendskjøndt denne Spire er en Guds Gave, saa er det dog et Faktum, at den erholdes ved Udøvelsen af Menneskets frie Vilje og Handlekraft. Naar den sandhedssøgende Sjæl hører Livets Ord forkyndt af Mænd, som ere i Besiddelse af det hellige Præstedømme, og som tillige ere vejledte ved den Helligaand, saa vidner det Lys, som er i ham, om, at det er fra Gud, thi Lys forener sig med Lys, og Sandhed forener sig med Sandhed. Guds Aand oplyser alle Mennesker, som komme ind i Verden, og om de elske Lyset, som fremstilles for deres Sind, og antage det, saa ville de voxe i Tro, Haab og Kjærlighed og følgelig blive antagelige for deres himmelske Fader, thi de ere fyldte med den levende Tro og som Apostelen siger: „behagelige for Gud".

Denne Paastand kunde bevises at være ægte ved mange forskjellige Skriftsteder, men særlig ville vi fremhæve, hvad Paulus skriver til Hebræerne om den samme Gave — Troen —. Han siger: „Ved den fik de Gamle godt Vidnesbyrd. Formedelst den ofrede Abel Gud et bedre Offer end Cain og fik det Vidnesbyrd, at han var retfærdig," ja, saaledes bevidnede Gud sit Velbehag i ham.

Vi ville sige til alle vore Læsere: Prøv Eder selv, om I ere i Besiddelse af denne levende Trø, som frembringer Frugter til evigt Liv, og som tillige er i Stand til at gjøre Eder, selv i denne Verden, antagelige for Eders himmelske Fader, ifølge Forjættelserne. Ja, da skulle I erfare Sandheden af vor dyrebare

Frelsers mindeværdige Ord: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder: „Hvo, som tror paa mig, de Gjerninger, som jeg gjør, skal og han gjøre, og han skal gjore større end disse; thi jeg gaar til min Fader, og hvadsomhelst I bede Faderen om i mit Navn, det skulle I faa."

Er Bibelen en fuldstændig Vejleder for Mennesket til Salighed,

eller

er fortsat Aabenbaring nødvendig?

(Af J. M. S.)

(Fortsat.)

Profeten Hoseas levede omtrent paa samme Tid som Amos og virkede iblandt Israels Hus for en Tid af omtrent 60 Aar. Paa denne Tid var det, at de ti Israels Stammer bleve førte i Fangenskab til Assyrien. Hans Profetier vare næsten udelukkende rettede til Israels Stammer, af hvilke Ephraim var den mest fremragende og havde sit Hovedsæde i Samaria.

De tre forste Kapitler af hans Bog omhandle Folkets Frafald og Guds Forkastelse af Israel. De følgende Kapitler indeholde Profetens Anklagelse imod Israeliterne, thi de havde forglemt den rette Vej og tilladt sig at lyve, stjæle og udgyde Blod, samt gjort sig skyldige i andre vederstyggelige Laster. Han slutter sin Bog med nogle Forudsigelser vedrørende Folkets endelige Skjæbne. Apostelen Paulus anvender nogle af disse Profetier, da han skriver til Romerne, og vi kunne med Rette sige, at han aldrig vilde have gjort dette, dersom han ikke havde været vejledet ved det Lys, som kommer fra det Hoje, nemlig: fortsat Aabenbarelse.

Profeten Esaias levede 765—698 før Kristus og virkede saaledes paa samme Tid som Hoseas. Han profeterede iblandt Joderne, imedens Hoseas profeterede iblandt de ti Stammer af Israels Hus.

Verdens politiske Stilling paa den Tid er især værd at lægge Mærke til. Joderne og de ti Stammer havde for en længere Tid været to Kongeriger. De forstnævnte havde gjentagende Træfninger med Moabiterne, Elomiterne og Filistrene, hvilke stræbte efter Uafhængighed. Assyrierne voksede i Magt og udbredte deres Indflydelse til alle Sider. Ægypterne vare underkuede af Ethioperne, men endelig sluttede disse to Magter sig sammen for at modstaa deres Fjender. En Strid opstod mellem Ægypterne og Assyrierne, og begge Magter provede paa at underhandle med Joderne for om muligt at faa dem paa deres Side. Under disse Omstændigheder blev Folket raadet til at tage en neutral Stilling, uden Hensyn til Smiger eller Trudsler. Babylonierne havde netop begyndt at lægge Planer for deres egen Selvstændighed; dog forsøgte de paa at alliere sig med Joderne. I denne Hensigt blev Merodach Babylon sendt til Kong Ezechias for at underhandle med ham desangaaende. Uden nogensomhelst Betænkning gav Kongen alle de forønskede Oplysninger, hvilket dog havde de mest

sørgelige Følger for det jødiske Folk. Paa Grund af denne Uforsigtighed underretter Profeten Esaias ham om, at Tiden vilde komme, da Jødernes Skatte og de hellige Kar i Templet skulde blive forte til Babylon, og Jøderne, som en Nation, bragt i Slaveri i det babyloniske Rige.

I Løbet af den Tid, da Profeten virkede, gjorde Syrierne og Israeliterne Indfald i Judæa. De ulykkelige Israeliter faldt fra deres uafhængige Stilling formedelst Afguderi, og ved at forene sig med Syrierne, en afgudisk Nation, i at føre Krig mod deres egne Brødre — Jøderne — opfyldte de Maalet af deres Ugudelighed. Dette tilvejebragte deres Undergang, thi de bleve tagne til Fange af Assyrierne. Disse Begivenheder fremtræde mere tydeligt som Guds Straffedomme, naar man tager i Betragtning, at de samme Assyrier bleve drevne tilbage, da de forsøgte at indtage Judæa. De tolv første Kapitler af Esaias indeholde Advarsler og Forjættelser hovedsageligt vedrørende Juda og Israels Hus. I disse Forjættelser er Frelserens Komme og Arbejde paa en tydelig Maade fremholdt. De følgende Kapitler (13—23) ere fornemlig rettede mod Assyrien, Moab, Ægypten, Edom og Tyrus. I Kapitlerne 24—35 irettesættes Folket paa Grund af dets Synd og Overtrædelse. Assyriernes Indfald er forudsagt saavelsom Samarias Ødelæggelse, imedens Jerusalem fik Løfte om Befrielse. De fire følgende Kapitler ere en historisk Beskrivelse over Senacheribs Krige og hans Arméers Overvindelse, samt Kong Ezachias' Sygdom og Helbredelse. Slutnings-Kapitlerne (40—66) indeholde mange ypperlige Profetier og Beretninger om Tildragelser fra det babyloniske Fangenskab til det tusindaarige Riges Oprettelse af Kongernes Konge og Herrernes Herre. Jødernes Befrielse fra det babyloniske Fangenskab, deres Gjenvordigheder og Lidelser, samt Kristi Død og hans herlige Mission ved at bringe det evige Evangelium til Jøder og Hedninger, er meget skjønt beskrevet i disse Kapitler, saavelsom hvorledes Messias skulde blive behandlet og forkastet af Jøderne, og deres Adspredelse over den hele Jord, tilligemed deres Tilbagekomst til det forjættede Land og endelig Rigets Oprettelse for Israel; men alt dette er dog ofte blandet tilsammen, idet Profeten det ene Øjeblik taler om et Emne, og det andet Øjeblik om et andet Emne, saa det er ofte meget vanskeligt, at kunne følge den rette Forbindelse og Sammenhæng. I Sandhed, for at kunne tilfulde forstaa de fremtidige Tildragelser, som deri ere omtalte, er det en uundgaaelig Nødvendighed at erholde guddommelig Aabenbarelse, thi det er ene ved Profetiens Aand, at Profeter kunne blive forstaaede.

Profeten Micha virkede paa samme Tid som Hoseas og Esaias, og opholdt sig hovedsagelig i den sydlige Del af Judæa. Han gjentager en Del af det, de nævnte Profeter have skrevet, og tilføjer forøvrigt nogle Forklaringer og Opmuntringer passende for dem, som han arbejdede iblandt.

En af hans mest mærkværdige Profetier er den, som underretter de ti Stammer om, at Profetiens Gave og Velsignelse skulde fratages dem for en lang Tid. Vi ville citere hans Ord: „Derfor skal det blive Nat for Eder, uden Syner, og Mørke for Eder, uden Spaadom; og Solen skal gaa ned over Profeterne, og Dagen skal blive sort over dem. Og Seerne skulde beskjæmmes, og Spaamændene blive til Skamme, og de skulle skjule Skjægget over Mun-

den allesammen; thi der er intet Svar fra Gud."

Her have vi en tydelig Forudsigelse om, at Folket skulde blive overladt i aandeligt Mørke, begrundet paa, at Profetiens Gave ophørte iblandt dem; men dette Mørke skal ikke for evigt vedvare, thi det er kun en Nat, som er foraarsaget derved, at den profetiske Sol er gaaet ned, og ligesom Dagen følger efter Natten, saa skal atter en Tid komme, da det profetiske Lys skal oprinde for det hele Folk. Dette fremgaar tydeligt af det Sprog, som er benyttet, thi det følger af sig selv, at, idet Profetiens Aand blev frataget Folket, en Forjættelse af sammes Fornyelse er udlovet.

Profeten Nahum levede ogsaa paa samme Tid som Esaias og Micha. Han begyndte sin Virksomhed paa den Tid, da de ti Stammer bleve tagne til Fange. Medens Assyrierne glædede sig over deres Held i at overvinde samt tage de ti Stammer til Fange, blev han opfordret til at profetere om Ninives Ødelæggelse. Dette synes at være det hovedsagelige Indhold af den hele Bog. Han fremstiller sin Profeti paa en vis Maade i et poetisk Sprog, og i saa Henseende er den den ypperligste af de profetiske Bøger. Det 12te og 13de Vers af det første Kapitel indeholder nogle opmuntrende Løfter til de Fangne i Assyrien om Befrielse fra Fangenskab.

Et Mellemrum af 50 Aar.

For en Tid af 150 Aar var Profeters og andre inspirerede Mænds Røst bleven hørt blandt Folket. Undertiden var der to inspirerede Mænd ad Gangen i forskjellige Dele af Landet, som forkyndte Herrens Ord, men da Esaias, Micha og Nahum afgik ved Døden, saa var der et Mellemrum af 50 Aar, i hvilken Periode ingen profetisk Røst hørtes. I Løbet af denne Tid tiltog de ti Stammer, saavelsom Jøderne, i Synd og Ugudelighed, og saaledes paaskyndede de deres egen Adspredelse og Undergang. Men da det alvorlige Øjeblik nærmede sig, saa sendte Gud atter inspirerede Mænd til at advare Folket, og forkynde dem hans Beslutninger, og derved stadfæstes den Paastand, at Herren aldrig nedbryder Fyrstendømmer, førend han har givet dem den nødvendige Advarsel. I Sandhed han har aldrig sagt, at fortsat Aabenbaring er overflødig.

Ifølge Traditionen iblandt de første Kristne var Matthæus Evangelium skreven i det syri-caldæiske Sprog, en Tradition, Virkeligheden meget antagelig; men eftersom det Græske paa den Tid var det literære Sprog, saa blev Originalen efter kort Tids Forløb oversat i dette Tungemaal, under Matthæus personlige Bestyrelse, omtrent 30 Aar efter Kristi Korsfæstelse. Hensigten med dette Evangelium synes at være at overbevise Jøderne om, at Jesus i Virkeligheden var den lovede Messias. Paa mange Steder i dette Evangelium hentydes der til Profeterne, for at modbevise den urigtige Opfattelse, som de forskjellige jødiske Partier havde med Hensyn til det profetiske Ord, og saaledes berede Jøderne for Modtagelsen af Guds Rige.

Imedens Matthæus skrev sit Evangelium for Jøderne, var Markus beskjæftiget med at berede sit Evangelium for de Omvendte iblandt Hedningerne. Markus var ikke en Apostel, heller ikke havde han været et Øjenvidne til Jesu Liv og Virksomhed, men han var født i Jerusalem og en fortrolig Ven med Apostlene. Han var ogsaa i Selskab med Apostelen Paulus paa mange af hans Rejser, samt betjente Petrus for

en lang Tid. I Løbet af denne Periode skrev han uden Tvivl det Evangelium, som bærer hans Navn, i Overensstemmelse med den Vejledning som han modtog af Petrus. Nogle have kaldet dette Petri Evangelium, og Petrus hentyder selv i sin anden Epistel muligvis til samme, da han siger: „Vi kundgjorde Eder vor Herres Jesu Kristi Kraft og Tilkommelse."

Lucas Evangelium var skreven i Rom, af Lucas, som ogsaa var en af Apostelen Paulus mest fortrolige Venner. Forfatteren udtaler sig saaledes: „Idet Mange have taget sig for at forfatte en Historie om de Ting, som vitterligen ere fuldbyrdede iblandt os, saaledes som de have overantvordet os det, som fra Begyndelsen have været Øjenvidner og Ordets Tjenere, saa har ogsaa jeg anseet for godt, efter nøje at have udforsket Alt forfra i Sammenhæng at skrive Dig derom, ædle Theophilus." Efter saaledes at have, paa en nojagtig Maade, samlet Kjendsgjerninger vedrørende Kristus, forsoger han paa at fremstille for Læseren en chronologisk Orden, hvilket ingen af de foregaaende Evangelister havde gjort. Dette Evangelium var skrevet under Apostelen Paulus Vejledning.

Det sidste af Evangelierne er det, som er skrevet af Johannes. Ifølge historiske Oplysninger skrev han det i Ephesus, hvor han boede og samtidig præsiderede over en Grèn af Kirken, som var organiseret af Paulus. Eftersom de forud nævnte Evangelier allerede vare skrevne, er det naturligt, at Johannes undlod at nævne nogle af de Enkeltheder, som i dem ere optegnede; men i Stedet derfor fremhæver han andre forglemte Biomstændigheder. Hans hovedsagelige Øjemed synes at være at fremhæve den guddommelige Natur af Frelseren. De tre foregaaende Evangelister beskrive navnlig Jesu Virksomhed i Galilæa, hvorimod Johannes udelader at nævne noget særdeles desangaaende, men beskriver Frelserens Arbejde i Judæa.

Lad det være erindret, at denne Bog er den sidste af alle Bibelens Bøger, thi den blev skrevet omtrent Aaret 97 efter Kristi Fødsel, og gaar hovedsagelig ud paa at rette Misforstaaelser med Hensyn til Lærdomspunkter, hvilke dengang vare almindelige iblandt de forskjellige Menigheder vedrørende Jesu Kristi sande Karakter.

Vidnesbyrd om Evangelierne.

Vi ville nu spørge: Vare disse Bøger paa den Tid, da de bleve skrevne, bestemte til at indeholde Alt, som var nodvendigt for Menneskene at kjende angaaende Guds Planer og Hensigter, saa at fortsat Aabenbaring vilde være aldeles unødvendig? Hvad lære disse Evangelier os med Hensyn til dette Spørgsmaal?

De allerforste Blade af disse Bøger eller Evangelier stadfæste den Paastand og Undervisning, som vi have erholdt fra det gamle Testamente, nemlig, at Aabenbaring er en absolut Nødvendighed for Indførelsen af en ny Uddeling. Ja, den evangeliske Husholdning var indført og autoriseret formedelst Aabenbaring: Zacharias var besogt af en Engel; Gabriel viser sig for Maria; Johannes den Døber var bemyndiget og udsendt af Gud til at prædike og døbe; at Jesus var den udlovede Messias var ogsaa tilkjendegivet for Johannes, formedelst Aabenbarelse: Aanden kommer ned i en Dues Lignelse, og Røsten høres: „Denne er min Søn, den Elskelige, i hvilken jeg har et Velbehag." Denne Tildragelse burde man særlig lægge Mærke til. Alle de gamle Profeter havde profeteret om Messiæ Komme.

Nogle af dem havde beskrevet Biomstændighederne ved hans Komme og Stedet, hvor han skulde fødes, ja, selv Tiden da dette skulde finde Sted, og det var nodvendigt, at Aabenbarelse fra Gud skulde gives til de mest fremragende Guds Tjenere, som den Gang levede, for at stadfæste og tilkjendegive, at han var den, om hvem Profeterne havde talet. Tidligere Aabenbarelse beviser saaledes, at nye Tilkjendegivelser ere nødvendige. Ligesom Evangelierne begynde ved ny Aabenbarelse, saa slutte de ogsaa med den Erklæring, at Aabenbarelse skulde fortsættes. Frelseren benytter sig af følgende Ord i sin Afskedstale: „Jeg har endnu meget at sige Eder, men nu kunne I ikke bære det. Men naar han, den Sandheds Aand, kommer, skal han vejlede Eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvadsomhelst han horer, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde Eder. Han skal herliggjøre mig; thi han skal tage af Mit og forkynde Eder.“ Frelseren udtrykker paa en tydelig Maade i disse Ord det Faktum, at hans Mission ikke fuldendte al Aabenbaring fra Gud. Der var mange andre Ting at lære end de, som han havde tilkjendegivet, og iblandt disse vare: tilkommende Ting, hvilke den Helligaand skulde meddele til de Tolv. Saaledes blev ikke Aabenbarelse afskaffet ved Frelserens Bortgang. Det sidste Vers af Johannes Evangelium, hvilket ogsaa er det sidste Vers, som er skrevet i det nye Testamente, underretter os om, at det, som indeholdes i Evangelierne, er kun nogle Fragmenter af alt det, som kunde have været skrevet angaaende Jesu Kristi Virksomhed. Evangelierne erkjende saaledes uforbeholdent, at de ikke indeholde en fuldstændig Beretning om Alt det, som er nodvendigt for Menneskene at kjende. De gjøre Fordring paa at være skrevne i den Hensigt at lede Menneskenes Hjerter og Tanker paa Jesus, samt paapege de Lofter, som han har givet om fortsat Aabenbaring ved den Helligaand. Dette er et meget vigtigt Vidnesbyrd af Evangelisterne. Alt det Arbejde og al den Undervisning, som blev given af Kristus, var ikke fyldestgjørende for de forste Kristnes Vejledning, nej, de behovede og vare tilligelovede fortsat Aabenbaring. Vi have saaledes kun nogle faa, ja, man kunde sige Fragmenter af Jesu Kristi Liv og Lærdomme. Hvis al den Undervisning, som Kristus gav, imedens han vandrede paa Jorden, ikke var fuldstændig for Apostlenes Vejledning, hvor meget mindre kan de fire Evangelier, hvilke kun indeholde en Del af disse Lærdomme, være fyldestgjorende for os?

De ovrige Bøger.

Det eneste Sporgsmaal er nu dette: Forsyner Apostlenes Gjerninger og Epistler os med al den Undervisning, som blev given ved den Helligaand, hvilken ifølge Frelserens Løfte skulde aabenbare til Apostlene Alt, som var nødvendigt for deres Vejledning? Hvis ikke, saa er fortsat Aabenbaring en absolut Nodvendighed.

Den Bog, som man almindeligvis kalder Apostlenes Gjerninger, er skreven af Lucas, og kunde saaledes blive betragtet som en Fortsættelse af hans Evangelium. I denne Bog kunne vi spore de forste Menigheders Udvikling i Løbet af en Del af det forste Aarhundrede, thi den omhandler Begivenheder fra Kristi Korsfæstelse og til Aaret 63 efter Kristus. De første tolv Kapitler omhandle fornemlig Arbejde, som Petrus udforte, og Kristi Kirkes Fremgang iblandt Jøderne i Palestina. De sidste sexten Kapitler omhandle

Evangeliets Udbredelse og Fremgang iblandt andre Nationer, formedelst Paulus ihærdige Virksomhed. Om de øvrige Apostle have vi ikke nogen paalidelig Underretning.

Ifølge Traditionen led Matthæus Martyrdøden i Ethiopia, Philip i Phrygia, Thomas i Indian og saa fremdeles. Men med Hensyn til deres Virksomhed for Evangeliets Udbredelse i de forskjellige Dele af Verden have vi ingen Beskrivelse. Hvad de lærte og hvilke Vanskeligheder de havde at gjennemgaa, og hvilke Lidelser de maatte udholde, kunne vi blot danne os Formodninger om, thi vi have ikke nogen historisk Beretning desangaaende.

Saaledes er heller ikke Apostlenes Gjerninger en fuldstændig Beretning om det Arbejde, som Guds Tjenere udførte, nej, de ere ligesaa ufuldkomne, som Evangelierne, med et Ord: kun Fragmenter.

I Betragtning af Alt dette synes det, som om Sandhedens Aand søgte at forebygge al Tanke om, at nogen Bog var bestemt til at fuldende Guds Aabenbaringer til Menneskene.

Lad os tage i Betragtning det Faktum, at Kristus lovede sine udvalgte Tolv at sende dem Sandhedens Aand, hvilken var bestemt til at vejlede dem ind i al Sandhed samt meddele dem Alt, som var nødvendigt til Salighed. Altsaa, hvad der blev meddelt ved denne Aand, var ligesaa paalideligt som det, der blev meddelt af Mesteren selv. Men af alt det, som den Helligaand aabenbarede til de Tolv, er kun en forsvindende Del nedskrevet. Hvorledes kan denne lille Del af de Sandheder, som bleve aabenbarede formedelst Aanden, være fyldestgjørende for os, naar den ikke var fuldstændig for de første Kristne?

Foruden Alt dette beviser Apostlenes Gjerninger paa det mest uomtvistelige Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring; thi hvorsomhelst Evangeliet er antaget, der er ogsaa, formedelst Tro, Aabenbaring given. Apostelen Petrus erklærer i sin første Prædiken, at Tiden var nu kommen, da den Helligaand skulde udgydes over alt Kjød. Profetier, Syner. Drømme og Aabenbaringer vare lovede til de Troende, og følgelig, naarsomhelst Evangeliet er forkyndt og antaget, saa ville disse Tilkjendegivelser være tilstede: Stephanus ser Himmelen aaben og Guds Søn sidde ved Faderens højre Haand; en Herrens Engel aabenbarer sig for Philippus; Saulus hører Frelserens Røst paa Vejen til Damascus; formedelst en Engels Administration blev Cornelius anmodet om at sende Bud efter Petrus; Petrus bliver befriet fra Fængsel ved en Engels Hjælp; den Helligaand aabenbarer til Brødrene i Antiochia, at de skulde sende Paulus og Barnabas paa en Mission; formedelst den Helligaand vare Apostlene og de Ældste i Jerusalem i Stand til at afgjøre de Tvistigheder, som opstode vedrørende Omskjærelsen; tolv Mænd modtage den Helligaand ved Paulus Administration, hvorefter de tale i Tungemaal og profetere. Hvorsomhelst Evangeliet er prædiket og antaget, i Palestina, Grækenland eller Lille-Asien, ere Resultaterne de samme. Den Helligaand er given, og dens Nærværelse, Kraft og Gave aabenbares.

Apostlenes Gjerninger have lært os denne vigtige Kjendsgjerning, at Rettigheden til at modtage Aabenbarelse ikke var indskrænket til de Tolv, ej heller var denne Gave bestemt til at forsvinde med dem ved deres Bortgang. Nej, den er i sig selv uadskillelig fra

Evangeliet. Hvor der ikke er noget Evangelium, der er heller ingen Aabenbarelse; men hvor Jesu Kristi sande Evangelium er, der er ogsaa Aabenbarelse. Forjættelsen om den Helligaand er universal: „Thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til og alle dem, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil."

(Fortsættes.)

Blandinger.

Hvad en europæisk Krig vilde koste. Mr. Blowitz, det største og ledende engelske Blad, Times' Korrespondent i Paris, har beregnet, at ved en kommende europæisk Krig vilde Mobiliseringen af Frankrigs, Tysklands og Ruslands umaadelige Hærmasser koste 500 Millioner Francs. Til deres Underhold vilde siden medgaa 1000 Millioner om Maaneden. Naturligvis vilde de 3 øvrige Stormagter paa Kontinentet blive tvungne til ogsaa at mobilisere, hvilket tilsammenlagt vilde udgøre 2,500 Millioner, og det maanedlige Underhold af alle deres Armeer vilde beløbe sig til 500 Millioner. Videre vilde med Sikkerhed ogsaa de andre Lande i Europa nødes til at mobilisere. Og naar saa hertil kommer den almindelige Standsning i al Industri og fredelig Virksomhed, naar alle arbejdsføre Mænd stilles under Vaaben, saa kan man med Grund sige, at en saadan Krig vilde ruinere Europa for et Aarhundrede.

Et Syndikat af rige Jøder er bleven dannet i Paris i det Øjemed at faa kjøbt den ældste hebraiske Bibel, som existerer. Den er i Vatikanets Bibliothek og er ikke god at faa fat i. Man har derfor ogsaa grebet dybt i Lommen og tilbudt 200,000 Doll. for den, men Paven vil ikke eller tør ikke sælge den. Dette er den berømteste Bibel i Verden, siges der. Dens Alder kjendes ikke sikkert; man ved kun, at den har været i Vatikanets Eje i tre hundrede Aar. Meget faa Personer have faaet Lov til at se dette sjældne Manuskript. For et hundrede Aar siden tilbød Jøderne i Spanien, Frankrig og Italien at kjøbe Bogen og give dens Vægt i Guld og mere til.

Rettelse. I forrige Nr. af „Stjernen" Side 282 staar iblandt de Afløste L. Dahlqvist, læs: J. Dahlqvist.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. D. Fjeldsted**, Lorentzensgade 14, 1ste Sal

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).